

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-02-23)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-02-23)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 168. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010167.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 23. Feb. 1863.

Er det nu Ret at friste mig til at skrive til Dem i Aften, da Tiden skulde benyttes til at læse paa den ulykkelige Criminalproces?¹ Og saa spørger De endda, om jeg nu kan den? De maa skamme Dem, hvor skadelig De virker paa min Flid.

Ja, nu har jeg været i Selskab, hvor man jo kommer, s. 169 efter Sigende, for at more sig. Den ene af Tjenerne tabte en hel Saueskaal ned ad en ny Kjole, som jeg ulykkelig-viis havde paa. Det er anden Gang, at dette er hændet mig i dette Huus. Saaledes er det, naar Huusmoderen er altfor rivende ferm, saa bliver Tyendet det ogsaa. To Gange i et Huus! Det er latterligt. Førrige Gang var det ovenikjøbet en meget kostbar Kjole, som paa een Aften blev ødelagt; denne Gang slap jeg for bedre Kjøb. Jeg har svaret paa alle Spørgsmaal, som stod paa Leporellos Liste, saa godt jeg formaaede, jeg troer saaledes vist, at man har fundet mig meget interessant. Blomsten i Selskabet var Hr. Kryger, saa kan De omtrent slutte Dem til Resten; nu kan han da slet ikke tale Dansk mere; for nogle Aar siden gik det meget bedre; Udtrykket i hans Ansigt har ogsaa antaget et uhyggeligt Præg.¹ Han gjorde forresten, imellem os sagt, ikke saa lidt Cuur til mig, og man fortalte mig fra alle Sider, at han var een af mine ivrigste Beundrere, saa har jeg jo ingen Nød. Herre Gud, hvor saadanne Selskaber ere trange og knusende. Det skal være en Opmuntring og Forlystelse!! „Nei Vand i Blodet, det er bedst jeg bliver hjemme og passer mine Klokker.“² I Morgen skal jeg nu staae og vaske alt det Fidt af mit Tøi, som man har overspildt mig med. De seer, at der er Forslag i Glæden for to Dage.

Var det nødvendigt at stryge i Deres Manuskript? Jeg synes det ikke. Saa Hall er mismodig? Ja han kan sige, ligesom Ida Wulff: „Det er hvad det er, at staae høit.“³ Er Vedel ærlig mod Hall? Han troer dog vist, at han i V. har en hengiven Ven, og det har han jo dog ikke. Det er saa tungt at skuffes i den Retning! Det maa vi tale om i Morgen Aften, thi jeg fortryder ingenlunde min Indbydelse til Dem.

Man var meget opbragt til Middag over Casses Adfærd mod Bræstrup i Anledning af hans Afsked.⁴ Mig synes ogsaa, at det saae noget hensynsløst ud. Ogsaa herom maa vi tale. Nu kommer den gode Suhrs Gave til ham vel tilpas; havde han nu levet, vilde det være en Lykke for B., thi jeg veed vist, at Suhr paa sin elskværdige Maade var kommet ham og hans store Familie til Hjælp. At tjene Staten i henved 50 Aar og da gaae af med en Sum, hvormed det er umuligt at leve anstændigt med 8 Børn, det er dog tungt. Det synes De ikke, er jeg bange for....